

W niniejszym, 23 tomie „Logopedii” większość prac dotyczy afazji, demencji i schizofazji, a więc tych zaburzeń mowy, które związane są z rozpadem umysłowych struktur poznawczych i rozpadem kompetencji językowej i komunikacyjnej. Trzeba zauważyć, że wiedza o zaburzeniach mowy w demencji i schizofrenii jest ciągle wiedzą cząstkową, a metody opisu tych zaburzeń dopiero się rodzą. W zamieszczonych w tym tomie artykułach prezentujemy komunikacyjny model ich interpretacji.

Taki właśnie komunikacyjny model opisu zastosowany został także do interpretacji zgoła innych zaburzeń: głuchoty, oligofazji, dyslalii, a także interpretacji świata przez niewidomych. Istotą ich jest niedokształcenie kompetencji kulturowej i sprawności interakcyjnej. Sądzymy bowiem, że celem pracy logopedy jest budowanie językowej, a więc intersubiektywnej interpretacji świata i usprawnianie sposobów przekazu wiedzy o sobie i o świecie innym uczestnikom życia społecznego.

Myśl ta zawarta jest również w pracach dotyczących postępowania logopedycznego. Prezentujemy kilka metod postępowania logopedycznego i kilka programów diagnozy i terapii logopedycznej w przypadkach demencji typu Alzheimera, jednostronnego uszkodzenia słuchu i sprzężonych zaburzeń mowy. Jak zawsze w części poświęconej recenzjom polecamy czytelnikom do przemyślenia książki wartościowe, takie, które winny się znaleźć w bibliotece logopedy.

Stanisław Grabias